

Идва един човек, една личност, която всява в душите на заспалите нова молитва, молитва за изцеление на ограничения светоглед, скотските възгледи и духовната пустота. **Дякон, който избира борбата пред расото.** Ревностен християнин, който е готов на саможертва пред спокойния манастирски живот. Отдава душата си с думите: „*Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си.*“ За него се творят митове и легенди, пишат се произведения, изпълнени с дълбока почит пред геройството му. Всеки иска да опише живота на този изстрадал мъченик, достоен наследник на знатните царе и прадеди от миналото, на защитника на слабите души, носещи вечното иго на раменете си. Неговото име е Левски.

Днес отбелязваме 148 години от обесването на Апостола на българската свобода. Днес е ден за размисъл, ден, в който за миг да изоставим забързаното ежедневие, да изличим от съзнанието си брътвежа на маловажните проблеми и да се огледаме наоколо. Нека да се замислим какви щяхме да бъдем без свободата, без способността да определим себе си, без възможността да можем да предадем миналото си като свят завет на родния език. Ще дам един обобщен отговор - нямаше да знаем, защото никога нямаше да разберем значението на думата „*свобода*“. За нас тя щеше да бъде сън, мечта, блян.

19 февруари е ден на скръб, но и ден на промяна. Ден трагичен, но и ден прослава. Ден, в който Левски поглежда отвъд малодушието и страха, отваря портите на вечността и показва как смъртта в името на святата кауза е начинът да се освободим от оковите на битовото съществуване. Апостола дава пример, който всички безумни глави последваха и благодарение на тях днес аз стоя пред Вас и имам възможността да славя името на Васил Иванов Кунчев.

Левски е най-българското начало на незабравимия пантеон на героите. Неговата саможертва вдъхновява, мотивира и се превръща във висша ценност за всеки българин. Да предпочетеш ближния, да станеш овчар на простодушното стадо, което е загубило вярната посока, да поемеш братския дълг, това в моето съзнание е висш акт на себеотрицание. Левски заживява в образа на Спасителя, който се отказва от земното и избира пътя на безсмъртието. Бесилото е онзи връх, който е сравним с Божия кръст. Бесилото е героичният край, от който започва вечността. Смъртта е превъзможната, за да се извиси примерът, в който нашият народ вижда българското, вижда свободата, надмогва страха. 1873 е годината, в която

нашият Спасител показва правилния път на хилядите незнаещи и неможещи, невярващи и немислещи. Те съзират своя Месия, който е дошъл да ги проведе през хилядите изпитания, за да достигнат крайната мисия на тежкия и труден път- своето Освобождение. Този ден е знак за тревога, в която всеки един от нас да помисли за пътя, по който върви, да осмисли ценностите и идеалите си, да се съизмери с вечното.

В детството си винаги съм страдала за ужасяващата смърт, споходила Апостола. Сълзи се стичаха по бузите ми всеки път, четейки за „гарвана“, грачещ „грозно, зловещо“, за плача на клетата „майка робиня“ и за стърчащото „черно бесило“. Тогава не знаех, че героичната и величествена смърт не е край, че плътта, осквернена от бичовете на потисника, е единственият път да достигнем висините, че саможертвата отваря вратите на вечността. За мен животът на Левски се превръща в идеал, който винаги ще ме вдъхновява. Това е пространното житие на светец, избрал да жертва себе си в името на народната кауза. Той е нашият национален герой, който ни учи, че пътят към свободата е пътят на страданието и героичната смърт. Да пазим и да помним, че Той умря, за да бъдем ние днес тук. Да знаем, че ние сме паметта на нашето Утре и да предадем най-ценния урок по родолюбие, който започва с името **Левски**.

Ева-Йоана Стаматова
МГ „Акад. Кирил Попов“